

Az elmúlt évi kollégiumi munka jutalmaként okt. 14-15-16-án 35 Móra Kollégista tanulmányi kiránduláson vett részt a Dél-Dunántulon.

GULYÁS ERZSÉBET:

KIRUCCANÁS BARANYÁBA

Jó félórás ébresztgetés után tudtam kinyitni a szemem az indulás reggelén. Nagy nehezen mégis kikeltem az ágyból, de olyan nehezen, hogy a végén szélviharként száguldoztam a folyosón. Pénztárcám ugyanis kongott az ürességtől, a késésért pedig fizetni kell. Hat óra előtt pár perccel azután megindultam az autóbusz felé, közben roppant balsejtelmeim voltak. Elhaladok a hármasszoba előtt... Csönd. Benyitok, csendes szuszogás... És Far Mari barátnőm szép csendesen alszik. Megrázom a szerencsétlent, mint Krisztus azt a bizonyos vargát, ő pedig rám néz, kedvesen érdeklődik: - Mi van Zsófikám? - Halálos nyugalommal közöltem, hogy hat óra lesz egy perc múlva, s ha pillanatokon belül nem készül el, nézze meg magát. Pulóverjét már a folyosón vette fel, aholis dörgő léptekkel közeledett felénk Döbrönte Zsuzsa, s "kedves" szavakkal invitált bennünket az autóbusz felé.

Elindultunk hát: Irány Pécs! A három nap legnagyobb részét ugyanis itt töltöttük. Első nagyobb állomáshelyünk Baja volt, ahol megreggeliztünk. Hosszu sorbanállás után érkeztünk a pénztárhoz, ahol a pénztárosnő rosszálló megjegyzése nyomán döbrentünk rá, hogy: Három dl tej = 2,40 Ft. Ugy látszik itt több üzleti érzékük van a teheneknek, mert magasabb gézsiért hajlandók tejelni. Szomorúan tértünk vissza az autóbushoz, s ha az ember bánatos, borbadalba fojtja buját.

Bor nem volt, így jobb híján dalba fojtottuk a "but", társaságunk két "legsomorubb" embere Seres Éva és Szücs Viki volt. Harsány nótával hirdették, hogy Szegeden 1,20 három dl tej.

Aztán indultunk tovább, azaz csak akartunk, mert kiderült, hogy Salamon Mária sehol. Rémülten gondoltuk, csak nem fogták ott szegényt zálognak a tejivóban? Negyedórás várakozás után azonban kiderült, csak volt iskoláját látogatta meg.

Felszedtük tehát sátorfánkat, s folytattuk utunk a következő állomás, Mohács felé. Utközben megálltunk a csatamezőnél, s megnéztük "rettenetes sorsu" királyunk, II. Lajos emlékművét, s az attól pár méterre lévő Csele patakot. Ha bokáig ért a víz, akkor sokat mondok.

- Peches ember volt ez a II. Lajos - sajnálkozott Bajtai Mari. - Nem elég, hogy a magyar urak nem fogadtak szót, még az égiek sem szimpatizáltak vele.

Sajnos elég kevés időt töltöttünk Mohácson, mert az idő sürgetett. Így csak végigvágtaztunk a városon, megnéztük az 1526-os csata emlékére készült templomot, a török kávéházat, kimentünk a partra, de onnan futva tértünk vissza, mert az autóbusz már indult.

Délben érkeztünk Pécsre, itt szálláshelyünkre, a Felsőfoku Gépipari Technikum Kollégiuma elé hajtottunk, s hangos nótaszóval adtuk a pécsiek tudtára, hogy: Megjöttek az újszegedi lányok.

Itt a kollégium menzáján ebédeltünk. Ez aztán menza volt! A mi jó öreg kajáldánkban két ebédnél nem állunk annyit sorban, mint itt egy alkalommal. Mire megkaptuk az adagot, nemcsak az éhségtől, hanem a fáradtságtól is majdnem elájultunk.

Délután kibuszoztunk a Mecsekre, megnéztük az új TV-toronyt. Közben néhány "természetbarát" társunk különféle bogókat szedgetett, s jóízűen majszolgatva tért vissza. Kedvesen kínálgattak bennünket, volt aki elfogadta, igazgatónk azonban "diétájára" való tekintettel lemondott a finom csemege élvezetéről.

Ismét irány Pécs! Itt is csak végigszaladgáltuk a város nevezetességeit, megnéztük a dzsámit, a dómot, s közben úgy belejöttünk a futkározásba, hogy ötös csoportokban felszaladtunk a minaretbe. Igaz, most csak az első pár lépcsőn szaladtunk, aztán szép komótosan mentünk tovább, hogy mire felértünk, lábaink már rogyadoztak. - Mi ez a mi drága negyedik emeletünkhöz képest! - mondogatta mély nosztalgiával egyik társnőm. Így aztán nem is ért különösebb meglepetés, amikor lefelé jövet Srankó Klári majdnem a nyakamba pottyant.

Este holtfáradtan zuhantunk az ágyba, hogy szintén emeleten alvó társnőim hova zuhantak nem tudom, én viszont -"szabadonválasztott gyakorlatom" közben kis hiján Szalontai Zsuzsára estem.

Másnap hajnal előtt hat héttel, már fél nyolckor riadót fújtak, mert indultunk utunk következő állomása, Siklós felé. Megnéztük a várat, a börtönöket. Csinos kis kinzóeszközöket láttunk, melyeknek részletes felsorolásától a gyengeszivűek kedvéért eltekintek.

Utunk következő állomása Harkány volt, ahol a csoport két részre oszlott. A bátrabbak fürödni mentek, a többiek egy nagy füves réten óriási futball-meccset rendeztek. Ez volt a rangadók rangadója. A nézőtér zsufolásig megtelt, s ez nem is csoda, mert hosszú szünet után ismét játszott a csapat kiválósága, a többszörös gólkirály, aranylábuak között is az első, - s még sorolhatnám a dicsérő jelzőket - Vörösné, a kapitány.

Izgalommal teli órák után érkeztünk Máriagyüdre. Nagyon kevesen voltak közülünk a zarándokhelyen. A hire azonban eljött hozzánk is, s nem csalódtunk. Valóban nagyon szép volt a templom, no és a tisztaság!!!

Mellette kis borozó van, s hiába, aki idejön, a hires gyüdi bort is szeretné megkóstolni. No ebből mi sem akartunk kimaradni, s kitörő lelkesedéssel fogadtuk, amikor Regős Gabi a kis borozó felé vette az irányt. Dicsértük is érdekvédelmünk jó tájékozódási képességét.

A fejenként három dl bortól jókedvre derülve tértünk vissza Pécsre. A turistaszállóban vacsoráztunk, s a jó ételt sörrel öblítettük le. Aggodalommal mentünk a kollégiumba. Mi lesz velünk? Ha a fiuk estére "sörpuccsot" rendeznek /ez náluk a koleszbuli/, hogy álljuk meg a helyünket? A fiuk azonban nem akarták, hogy szégyenben maradjunk, sörnek, s egyáltalán szeszesitalnak nyoma sem volt. Ez ám a valami, sör nélküli puccsot rendezni!

Kirándulásunk harmadik, s egyben utolsó napján megnéztük a most épülő nyolcemeletes főiskolai kollégiumot. Kalauzolásunkra az egyik nevelőtanár, egy kedves idős bácsi vállalkozott. /Az egyik fiu szerint a kolesz réme/. Elég szép a diákok otthona, de itt aztán tökéletes a férfiuralom.

Utolsó állomásaink Szigetvár és Dombóvár. Szigetváron bejártuk a vár minden bejárható zegzugát, és folytattuk az utat tanárnőnk szülővárosa, Dombóvár felé.

Étteremben ebédeltünk, miközben megjött egy idősebb bácsi, akiről mindjárt megállapítottuk, hogy csak a tanárnő édesapja lehet, annyira hasonlítanak egymásra, s különben is azt mondta: - Kislányom! A bácsi meghívott bennünket, mi aztán el is mentünk, letelepedtünk a hat szoba egyikében, elleptük a padlót, s vigan gyömöszöltük a finom foszlós kalácsot, no és sajáttermésű bort is ittunk rá.

Az idő azonban telt, a sofőr bácsi egyre nyugtalanabb volt, hogy mikor érünk haza. El kellett tehát bucsuznunk Dombóvártól is, s háromórás utazás után visszaérkeztünk Szegedre.

